

Sygn. akt XXV C 530/14

POSTANOWIENIE

Dnia 1 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Wydział XXV Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Renata Latosińska

po rozpoznaniu w dniu 1 sierpnia 2014 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa grupowego wytoczonego przez Powiatowego Rzecznika Konsumentów w P. – M. R. jako reprezentanta grupy

przeciwko (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

o ustalenie ewentualnie ukształtowanie

w przedmiocie wniosku pozwanej

o zobowiązanie powoda do złożenia kaucji na zabezpieczenie kosztów procesu

postanowił:

oddalić wniosek.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 18 czerwca 2014 r., pozwana (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniosła o zobowiązanie powoda do złożenia kaucji na zabezpieczenie kosztów procesu w wysokości 3.000.000 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniosek jest bezzasadny.

Na żądanie pozwanej sąd może zobowiązać powoda do złożenia kaucji na zabezpieczenie kosztów procesu (art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym, Dz. U. nr 7 z 2010 r., poz. 44, dalej zwana u.r.p.g.).

Już literalna treść przytoczonego przepisu wskazuje, że zobowiązanie powoda do złożenia kaucji ma charakter fakultatywny. Inaczej niż w przypadku kaucji na zabezpieczenie kosztów procesu, o której mowa w art. 1119 k.p.c., wystarczającą przesłanką nałożenia zobowiązania na podstawie art. 8 ust. 1 u.r.p.g. nie jest tu bowiem samo tylko żądanie strony pozwanej.

Ustawodawca nie sprecyzował kryteriów rozpoznania żądania, opartego na art. 8 ust. 1 u.r.p.g., pozostawiając zatem rozstrzygnięcie do swobodnego – co nie znaczy, że dowolnego – uznania Sądu. Sąd powinien odnieść się zatem do konkretnych okoliczności danego przypadku. To wszakże stronę pozwaną, domagającą się zobowiązania powoda do złożenia kaucji, obciąża obowiązek wskazania i wykazania okoliczności faktycznych, przemawiających za takim rozstrzygnięciem (art. 3, art. 6 § 2 i art. 232 k.p.c. w zw. z art. 24 ust. 1 u.r.p.g.).

Zobowiązanie do złożenia kaucji na zabezpieczenie kosztów procesu mogłoby być uzasadnione zwłaszcza w wypadku, gdyby zostały wykazane okoliczności, wskazujące na znaczne prawdopodobieństwo, że w razie przegrania sprawy strona powodowa będzie się uchylać od zapłaty zasądzonych na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, a zwłaszcza że w celu utrudnienia lub uniemożliwienia egzekucji będzie ukrywać swój majątek. Argumentem na rzecz omawianego rozstrzygnięcia byłaby również okoliczność, że przewidywane, skonkretyzowane koszty strony pozwanej są na tyle wysokie, że brak ich zwrotu poważnie zagrozi jej płynności finansowej, a przy tym istnieje realne zagrożenie brakiem zwrotu kosztów, nawet z przyczyn niezawinionych przez stronę powodową.

Wniosek pozwanej, sporządzony przez profesjonalnego pełnomocnika, nie zawiera wszakże przytoczenia jakichkolwiek faktów, które mogłyby mieć znaczenie z tego punktu widzenia.

Co więcej, należy mieć na uwadze, że członkowie grupy, których reprezentantem jest powód, pozostają z pozwaną w stosunkach obligacyjnych, związanych z udzieleniem kredytu hipotecznego. Przyjąć zatem można, że pozwana dysponuje danymi o wartościowym majątku członków grupy, z którego to majątku będzie mogła być prowadzona egzekucja świadczeń, ewentualnie zasądzonych na rzecz pozwanej z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Ponadto, pozwana nie wskazała, w jaki sposób wyliczyła, że obciążające ją koszty mogą wynieść aż 3.000.000 zł. W istocie, na obecnym etapie postępowania, nie sposób się dopatrzeć innych, obciążających pozwaną kosztów, niż wynagrodzenie jej pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. Koszty takie (podlegające zwrotowi stosownie do dyspozycji art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 24 ust. 1 u.r.p.g. – a nie rzeczywiście poniesione) nie osiągną zaś najpewniej kwoty, która mogłaby zagrozić wypłacalności pozwanego banku.

W rezultacie, nie sposób dopatrzeć się dostatecznych argumentów na rzecz zobowiązania powoda do złożenia kaucji na zabezpieczenie kosztów procesu. Wniosek pozwanej w tym zakresie należało zatem oddalić.

Co do zasady, Sąd rozpoznaje sprawę w postępowaniu grupowym w składzie trzech sędziów zawodowych (art. 3 ust. 2 u.r.p.g.). Postanowienie w przedmiocie kaucji jest jednak rozstrzygnięciem – jak słusznie zauważyła pozwana – formalnym, nienależącym do istoty sprawy, a ponadto możliwym do podjęcia na posiedzeniu niejawnym (art. 8 ust. 6 zd. 1 u.r.p.g.). W rezultacie, dopuszczalne jest wydanie tego postanowienia w składzie jednoosobowym (art. 47 § 3 k.p.c. w zw. z art. 24 ust. 1 u.r.p.g., odpowiednio: uzasadnienie uchwały SN z dnia 28 listopada 2012 r., III CZP 71/12, OSNC nr 5 z 2013 r., poz. 60).

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy postanowił jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...)